

Φτάνει πια - Στη σήψη απαντάμε με τους αγώνες μας

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΗΨΗ

Η δυσώδης ατμόσφαιρα που αποπνέει η πολιτική αρένα με τα σκάνδαλα και την υποταγή της πολιτικής στην τηλεοπτική κυριαρχία συγκαλύπτει την προώθηση των αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων στην κοινωνική ασφάλιση, τις ιδιωτικοποιήσεις (της Ολυμπιακής, της ΔΕΗ, των λιμανιών), τη συνεχή εμπορευματοποίηση και υποβάθμιση δημόσιων χώρων και περιβάλλοντος (τσιμεντοποίηση Ελληνικού και Ελαιώνα), τη συνεχιζόμενη λιτότητα και ακρίβεια, τη σκανδαλώδη φοροαπαλλαγή των μεγαλοϊδιοκτητών και την περαιτέρω φορολογική επιβάρυνση των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων και των μικροαστών (με τελευταίο παράδειγμα το ενιαίο τέλος ακίνητης περιουσίας). Και βέβαια τη συνεχή περιστολή των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων (με τον άθλιο και αντισυνταγματικό νόμο για τις κάμερες και την προώθηση της Ευρωπαϊκής Μεταρρυθμιστικής Συνθήκης).

Η αδυναμία βέβαια της κυβέρνησης να ξεφύγει από τον κλοιό των σκανδάλων, η τηλεοπτική απαξίωση του πολιτικού και του ηθικού της κύρους τέσσερις μόλις μήνες μετά τις εκλογές, η αδυναμία αντίστοιχα ανάκαμψης του ΠΑ.ΣΟ.Κ., οι προτάσεις και κινήσεις για αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού αναδεικνύουν ταυτόχρονα και την ουσία της κρίσης του δικομματισμού: Όταν Ν.Δ. και ΠΑ.ΣΟ.Κ. συμφωνούν απόλυτα σε κοινωνικές μεταρρυθμίσεις σε βάρος των λαϊκών συμφερόντων και υπέρ του κεφαλαίου, όταν συμπλέουν πλήρως με τις επιλογές της Ε.Ε., τότε η παρουσία των λαϊκών αγώνων στο κοινωνικό και πολιτικό προσκήνιο οξύνει τις αντιφάσεις της πολιτικής τους. Πράγματι, η παλλαϊκή απεργία της 12/12 ενάντια στην κατεδάφιση της κοινωνικής ασφάλισης, οι κινητοποιήσεις στα λιμάνια και βέβαια η μεγαλειώδης πανεκπαιδευτική εξέγερση της περσινής χρονιάς ενάντια στο νέο νόμο πλαίσιο και την αναθεώρηση του Συντάγματος έχουν δημιουργήσει σοβαρό κλίμα ανησυχίας στα κοινωνικά και πολιτικά επιτελεία του κεφαλαίου και θέτουν επί τάπητος το θέμα: ποιος επιτέλους θα κατορθώσει να υλοποιήσει το πρόγραμμά μας

Υπάρχει βέβαια και η αντίστροφη όψη: Οι κοινωνικοί αγώνες, όσο σημαντικοί και αν είναι δεν κατορθώνουν να βρουν την πολιτική έκφραση τους αντιστοιχεί, μια πολιτική έκφραση που δεν θα παραμένει στη διαχείριση της κρίσης ή σε απλές εκλογικές καταγραφές, αλλά θα αναζητεί διέξοδο από αυτή σε μια πορεία ρήξης και ανατροπής με τον καπιταλιστικό μονόδρομο. Η αριστερά, παρά τη σημαντική της άνοδο, είτε εγκλωβίζεται σε έναν απομονωτισμό και δείχνει να ενδιαφέρεται μόνο για την εκλογική της καταγραφή, είτε διαπερνάται από φωνές που ζητούν τη συνδιαχείριση της κρίσης, ενώ καταγράφεται έλλειψη συγκροτημένου αντικαπιταλιστικού ριζοσπαστικού ρεύματος στο κεντρικό πολιτικό πεδίο. Το ζήτημα όμως δεν είναι απλά να αναπτυχθούν αντιστάσεις στο νεοφιλελευθερισμό. Δεν υπάρχει σήμερα αντινεοφιλελεύθερη διέξοδος αν δεν είναι αντικαπιταλιστική.

Η ΣΗΨΗ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΥ

Αντίστοιχα, στο χώρο του δικηγορικού συνδικαλισμού, η παντελής σήψη και αδράνεια που αποπνέει το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου καλύπτει την κοινή πολιτική των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων. Εάν εξαιρέσει κανείς το ζήτημα των δημοκρατικών δικαιωμάτων στο οποίο, μετά και από τη δική μας πίεση, εκφράστηκαν αντιστάσεις, έστω και σε διακηρυκτικό μόνο

επίπεδο, στα ζητήματα του ασφαλιστικού, της θέσης των εμμίσθων συνεργατών και ασκουμένων, στην καθιέρωση συστήματος νομικής βοήθειας, στα καθημερινά προβλήματα της άσκησης του επαγγέλματος, η τελευταία τριετία βρήκε το Δ.Σ.Α. ουραγό των εξελίξεων, καθηλωμένο σε μια απλή διαχείριση της καθημερινότητας και κυρίως πολύ μακριά από τα ίδια τα πληττόμενα στρώματα της δικηγορίας.

Βέβαια και στο θέμα των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων η ηγεσία του Δ.Σ.Α. έκανε κατά την τελευταία τριετία σημαντικές εκπώσεις και μάλιστα σε μια τριετία σημαντικών κοινωνικών αγώνων που δέχθηκαν βίαια κατασταλτικά χτυπήματα. Ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης Β. Πολύδωρας έχαιρε ασυλίας από το Δ.Σ.Α. (ίσως λόγω εκλογικής πελατείας του αδελφού του) με αποτέλεσμα η μόνη φωνή που υψώθηκε ενάντια στις πρωτοφανείς παραβιάσεις του δικαιώματος στη διαδήλωση να είναι αυτή της Επιτροπής Συνταγματικών Δικαιωμάτων μελών του Δ.Σ.Α.. Ο Σύλλογος απέφυγε να πάρει θέση ακόμα και για τη χρήση χημικών μέσα στο χώρο των δικαστηρίων! Φαίνεται όμως ότι οι εκπώσεις αυτές δεν ήταν αρκετές για το κόμμα της Ν.Δ. που φέτος αναζητεί στις εκλογές πιο πειθήνιους εκφραστές της κυβέρνησης.

Στο μεγάλο ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης η παράταξη του Προέδρου (και ο ίδιος προσωπικά) στιγματίστηκε με την προσπάθεια του να (συν)διαλεχθεί με την κυβέρνηση (στα πλαίσια ενός διαλόγου, ο οποίος πολύ γρήγορα κατέρρευσε ως προσχηματικός) όταν όλοι οι άλλοι κλάδοι βρίσκονταν σε απεργιακό αναβρασμό. Η τακτική αυτή, που διαμορφώθηκε σε επίπεδο Προεδρείου -ούτε καν στο Δ.Σ. δεν συζητήθηκε- αναδεικνύει τα αδιέξοδα του φιλοκυβερνητισμού, αλλά και κυρίως της λογικής ότι μπορεί να υπάρξει «καλή» συγχώνευση των ταμείων, «καλή» μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού που δεν θα πλήξει τους δικηγόρους. Αναδεικνύει επίσης τα προβλήματα του προεδροκεντρικού συνδικαλισμού. Όταν φοβάσαι τις συνελεύσεις και ταυτόχρονα απαξιώνεις το Δ.Σ. γιατί δεν μπορείς να στηριχθείς ούτε στους δικούς σου συμβούλους, δεν απομακρύνεις μόνο τον δικηγορικό κόσμο από το Σύλλογο και το συνδικαλισμό, αλλά απομακρύνεσαι και εσύ ο ίδιος από τον κόσμο.

Η λογική της διαχείρισης ήταν ανάγλυφη σε όλη την τριετία. Αντί να πραγματοποιηθούν συνελεύσεις και να διεκδικηθεί -ενόψει και της μερικής κατάργησης του φόρου μεταβίβασης ακινήτων-, η αναπλήρωση των πόρων τόσο των ασφαλιστικών ταμείων, (αλλά και του Ταμείου Συνεργασίας) που παρέχει το μέρισμα με την καθιέρωση γραμματίου προείσπραξης στις ιδιωτικές συμβάσεις μεγάλου αντικειμένου (πρόταση της «Εναλλακτικής Παρέμβασης» από το 1996 που έχει γίνει πλέον στα λόγια αποδεκτή σήμερα από όλες τις παρατάξεις), το Δ.Σ. ανάλωσε συνεδριάσεις επί συνεδριάσεων για την επιλογή ασφαλιστικού συμβούλου (Brodyn ή Eurobrokers?). Αντί να διεκδικήσουμε την σταθεροποίηση της δημόσιας ασφάλισης με ένα τρόπο που θα ρίχνει το βάρος στους μεγάλους επιχειρηματίες που σήμερα εισφοροδιαφεύγουν, αντί να ενεργοποιήσουμε τους νέους συναδέλφους για να καταργηθεί ο ν. Σιούφα και η άθλια διάκριση ασφαλισμένων προ και μετά την 1-1-1993 που οδηγεί στη σύνταξη των 450 ευρώ, συζητούσαμε (με πραγματικά άθλιους τρόπους και μέσα) για το πώς θα εξωθήσουμε τους δικηγόρους στην ιδιωτική ασφάλιση με καλύτερους όρους. Αντίστοιχα καμιά συζήτηση δεν έγινε στο Δ.Σ. για την νομοθετική κατοχύρωση του μισθού των εμμίσθων συνεργατών, πολλώ δε μάλλον για την κατάργηση του άθλιου καθεστώτος της άσκησης, ούτε καν για τον κίνδυνο κατάργησης των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων των Νομικών Σχολών μέσω της οδηγίας 2005/36 που καθιστά ισότιμα τα πτυχία τους με τα πτυχία των Ι.Ε.Κ.! Ακόμα και προτάσεις που έχουν γίνει αποδεκτές από άλλους δικηγορικούς συλλόγους (π.χ. Θεσσαλονίκη) για δωρεάν ασφάλιση των ασκουμένων δεν τίθενται

για συζήτηση στο Σύλλογο.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΜΙΑΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ

Ο κυρίαρχος δικηγορικός συνδικαλισμός αναδεικνύει όλες τις παθογένειες του κεντρικού πολιτικού σκηνικού. Η στάση του στην τελευταία Γ.Σ. καταγράφει ανάγλυφα την κοινή κατεύθυνσή όλων σχεδόν των παρατάξεων παρά τις όποιες επιφανειακές διαμαρτυρίες: Ζαφειρόπουλος, Βερβεσός, Κανελλόπουλος, Σχινάς, Γαλλετσέλης, Χατζημιχάλης, Αναλυτής ψήφισαν την πρόταση του Προέδρου για αποχή 6 και 13/2, τις μέρες δηλαδή που ούτως ή άλλως τα δικαστήρια θα είναι κλειστά λόγω της αποχής των δικαστικών υπαλλήλων στις 6 και της πανεργατικής απεργίας στις 13. Η πρόταση θεωρήθηκε ότι πλειοψηφεί από τον Πρόεδρο της Συνέλευσης κ. Σχινά -χωρίς καν καταμέτρηση-, ο οποίος μάλιστα έκλεισε άρον άρον τη διαδικασία προς μεγάλη ανακούφιση του Προέδρου και όλων των παραγόντων του συνδικαλιστικού κατεστημένου, ενώ ήταν σαφές ότι τουλάχιστον τους ίδιους ψήφους έπαιρνε η πρόταση της Εναλλακτικής Παρέμβασης για εβδομαδιαία αποχή 6-13/2 και νέα Γ.Σ. Το δε Κ.Κ.Ε. παρέμεινε στη γωνία του ψηφίζοντας (ως συνήθως) κυλιόμενες αποχές.

Επίσης σε αυτή τη συνέλευση ακούσαμε από συνδικαλιστές του ΠΑ.ΣΟ.Κ.:

- Να συσταθεί ειδικός λογαριασμός που θα στηριχθεί σε αυξήσεις των ενσήμων (Ν. Κανελλόπουλος), με άλλα λόγια να επιβαρυνθούν όλοι οι πολίτες και όλοι οι δικηγόροι το ίδιο, αντί να επιβαρυνθούν οι μεγάλοι επιχειρηματίες και τα μεγάλα δικηγορικά γραφεία και να εκπληρώσει το κράτος τις υποχρεώσεις του προς τα ταμεία
- Αντί για αποχή να παρακρατούμε το 15% του φόρου από τα γραμμάτια προείσπραξης (Βερβεσός), με άλλα λόγια να καθυστερούμε απλώς την απόδοση του φόρου στο Δημόσιο αφού την έχουμε πρώτα εισπράξει. Τουλάχιστον αυτή τη φορά η Αλληλεγγύη δεν έβγαλε τρικάκια όπως το 2003 για να εξηγήσει πόσο επικίνδυνη είναι η αποχή (μήπως, λέμε μήπως, επειδή δεν είναι το ΠΑΣΟΚ στην κυβέρνηση)

ΤΗ ΣΗΨΗ ΓΕΝΝΑ Ο ΝΕΟΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ

Η κοινή συνδικαλιστική πρακτική των παρατάξεων στη συνέλευση αναδεικνύει την κοινή συνδικαλιστική λογική που τις διαπερνά: Οι παρατάξεις αυτές (ακόμα και της υποτιθέμενης αριστεράς) απευθύνονται σε όλους τους δικηγόρους, ανεξάρτητα από την κοινωνική τους θέση. Η κοινωνική τους απεύθυνση προσδιορίζει και τη συνδικαλιστική τους ατζέντα. Επίσης η κοινωνική πόλωση μέσα στο χώρο των δικηγόρων εντείνεται επίσης. Όλο και λιγότερο εμφανίζονται πλέον ατομικά δικηγορικά γραφεία, όλο και περισσότερο αναπτύσσονται από τη μια δικηγορικές εταιρείες και από την άλλη δικηγόροι που δουλεύουν ως μισθωτοί σε άλλους δικηγόρους ή απ'ευθείας σε πελάτες. Οι δικηγόροι αυτοί, η γενιά των 400 ευρώ, που μπαίνει στο επάγγελμα με μισθό 400 ευρώ και θα βγει από το επάγγελμα με σύνταξη 400 ευρώ, αναζητά κυρίως ατομικές διεξόδους είτε για να αποχωρήσει από το επάγγελμα (η συμμετοχή στις εξετάσεις για το δικαστικό ή την σχολή δημόσιας διοίκησης έχει ανέβει κατακόρυφα), είτε για να αναρριχηθεί στην εταιρεία (δουλεύοντας απίθανα ωράρια). Η νεοφιλελεύθερη λογική του «ο θάνατος σου η ζωή μου» και ο πιο ισχυρός ας επιβιώσει διαπερνά αντίστοιχα πλέον όλες τις παρατάξεις. Τα αδιέξοδα άλλωστε της συντεχνιακής στρατηγικής του κλεισίματος του επαγγέλματος (για να αντιμετωπισθεί ο

υπερπληθωρισμός) είναι άλλωστε πλέον προφανή σε όλους, ενώ σιγά σιγά εκλείπει και η κοινωνική της βάση (η κυρίαρχη σήμερα στρατηγική είναι αντίθετα η πλήρης απελευθέρωσή του επαγγέλματος, όλα δε τα μέτρα που αποσκοπούν στην τόνωση των πιο αδύναμων στρωμάτων -παρακρατήσεις από τα γραμμάτια υπέρ των ταμείων, εργοδοτικοί πόροι κ.α.- έχουν μπει στο στόχαστρο της Ε.Ε.).

Η σήψη μέσα στην οποία λιμνάζει ο δικηγορικός συνδικαλισμός αναδεικνύει με άλλα λόγια την σήψη της ίδιας της κυρίαρχης νεοφιλελεύθερης στρατηγικής και την κυριαρχία της σε όλες τις παρατάξεις: την ίδια στρατηγική υπηρετεί η κυβέρνηση, αντίδραση στη στρατηγική αυτή δεν υπάρχει, απομένει δε στον εκάστοτε Πρόεδρο -άντε στο Προεδρείο- να διαπραγματεύεται τους όρους και τους ρυθμούς για την προώθηση της. Το Δ.Σ. είναι άχρηστο (και χωρίς ενδιαφέρον), η Γ.Σ. επικίνδυνη. Κατανοούμε πράγματι την αγανάκτηση του Προέδρου για τις τοποθετήσεις στο Δ.Σ. των υπολοίπων παρατάξεων: για ποιο λόγο να υφίσταται κανείς μακροσκελείς τοποθετήσεις όταν ξέρουμε όλοι ότι ακολουθούμε την ίδια στρατηγική Ας κρατήσουμε τις ισορροπίες στο επίπεδο του Προεδρείου και βγάλαμε πάλι την τριετία... Τουλάχιστον κρατάμε την αξιοπρέπεια μας για θέματα δικαιωμάτων.

ΜΟΝΗ ΔΙΕΞΟΔΟΣ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Υπάρχει άλλος δρόμος Υπάρχει και φάνηκε για άλλη μια φορά την τριετία που πέρασε. Μεγάλος αριθμός νέων δικηγόρων αναζητεί μια άλλη συνδικαλιστική έκφραση στο χώρο των ασκουμένων και εμμίσθων συνεργατών, πολλοί άλλοι δικηγόροι (και όχι μόνο στην Αθήνα) ενεργοποιούνται σε πρωτοβουλίες για την υπεράσπιση των μεταναστών (προσφέροντας εθελοντικά νομική βοήθεια), σε πρωτοβουλίες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των κρατουμένων, σε ενώσεις για τα δικαιώματα και βέβαια στην επιτροπή συνταγματικών δικαιωμάτων μελών του Δ.Σ.Α. Φάνηκε και στη γενική συνέλευση. Η πρόταση για αποχή 6 έως 13/2/2008 που θα αναδείκνυε ότι οι δικηγόροι είναι έτοιμοι να αγωνιστούν για τα δικαιώματά τους δεν ψηφίστηκε μόνο από την Εναλλακτική Παρέμβαση, αλλά από πολλούς συναδέλφους. Οι προτάσεις για καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών από τους εργοδότες δικηγόρους, για άμεση δωρεάν ασφάλιση των ασκουμένων ανέδειξαν ότι οι κοινωνικές αντιθέσεις και μέσα στη δικηγορία δεν κρύβονται. Η Εναλλακτική Παρέμβαση άλλωστε δεν εκφράζει μόνο ένα πολιτικό ρεύμα στο Σύλλογο (αυτό της ριζοσπαστικής αριστεράς), αλλά και έναν άλλο δρόμο για το δικηγορικό συνδικαλισμό, αντιπαραθετικό στη νεοφιλελεύθερη κυριαρχία και τις όποιες συντεχνιακές κραυγές: το δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα για τη μετατροπή του Συλλόγου από διαχειριστή της κρίσης του επαγγέλματος σε υπερασπιστή των δημοκρατικών δικαιωμάτων και των συμφερόντων των ασθενέστερων δικηγορικών στρωμάτων, το δρόμο της συλλογικής παρέμβασης για μια δικηγορία αλληλεγγύης. Το δρόμο εντέλει που θεωρεί ότι το να υπερασπίζεσαι τα δικαιώματα των εμμίσθων συνεργατών και των ασκουμένων, καθώς και το δικαίωμα των πολιτών για πρόσβαση στη δικαιοσύνη, δεν σημαίνει ότι πλήττεις τα ασθενέστερα τμήματα της μαχόμενης δικηγορίας. Αντίθετα, μαζί αυτά τα στρώματα πρέπει να διεκδικήσουν την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Υπερασπίζοντας τα δικαιώματα των ασθενέστερων λαϊκών στρωμάτων και των ασθενέστερων στρωμάτων της δικηγορίας αναδεικνύουμε το πραγματικό κοινωνικό κύρος που μπορεί να έχει ο δικηγόρος: ως αντίπαλος στις αυθαιρεσίες κάθε εξουσίας και όχι ως υπηρέτης της. Στην τηλεοπτική πολιτική και δικηγορία αντιπαρατάσσουμε την κοινωνική πολιτική και δικηγορία.

Δυστυχώς μέχρι σήμερα σε αυτό το δρόμο δεν έχουμε συναντηθεί με άλλες παρατάξεις. Όχι με

ευθύνη δικιά μας. Καμιά από τις παρατάξεις της αριστεράς δεν συμμετέχει στην Επιτροπή Συνταγματικών Δικαιωμάτων μελών του Δ.Σ.Α., ούτε στην Πρωτοβουλία για την δημιουργία σωματείου ασκουμένων και εμμίσθων συνεργατών. Η παράταξη Σχινά πιστή στην στρατηγική Ρουπακιώτη αποτελεί απλά συμπαραστάτη του Προέδρου στη διαχείριση των προβλημάτων, η παράταξη των «Δικηγόρων σε Κίνηση» αποδείχθηκε απλώς φυτώριο παραγόντων που φυλλορροούν προς τις παρατάξεις της Ν.Δ. και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. (αποδεικνύοντας ότι θέλει άποψη και στρατηγική ο συνδικαλισμός), η δε παράταξη του Κ.Κ.Ε. έχει επιλέξει ένα δρόμο απομονωτισμού με στόχο την εκλογική του ενίσχυση που, αν στην κοινωνία οδηγεί στην τραγική διάσπαση των αγώνων, στο Σύλλογο αποτελεί απλώς μια καρικατούρα. Εφτασε δε στο σημείο να εξαπολύσει μια άθλια συκοφαντική εκστρατεία λάσπης ενάντια στην Εναλλακτική Παρέμβαση (ότι είμαστε υπέρ της ιδιωτικής ασφάλισης !!!), γνωρίζοντας πολύ καλά ότι δεν ευσταθεί με στόχο ποιο Να δικαιολογήσει στα μέλη της γιατί δεν ψηφίζουν κοινή με μας πρόταση στη Γ.Σ. Να τα συσπειρώσει ενώπιον των εκλογών Αγνωστο - μωραίνει ο κύριος ον βούλεται απωλέσαι. Το αποτέλεσμα όμως ήταν να χαθεί μια συνέλευση που μπορούσε να σηματοδοτήσει μια στροφή στον κυρίαρχο δικηγορικό συνδικαλισμό, να επιβεβαιώσει τους φόβους του Προεδρείου.

Και ενόψει των αγώνων που έρχονται -μας και η αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση είναι προ των πυλών- και ενόψει των δικηγορικών εκλογών, ας συνεχίσουμε να καλλιεργούμε αυτούς τους φόβους και το επόμενο χρονικό διάστημα.

Σας καλούμε να μας στηρίξετε και να συστρατευτείτε μαζί μας για:

- **Την υπεράσπιση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων των πολιτών και την αντίσταση στην καθημερινή απαξίωση του συνηγόρου - υπερασπιστή.**
- **Την ανάδειξη του συνηγόρου υπερασπιστή απέναντι στο γιάπικο μοντέλο του τηλεοπτικού καρριερισμού και την υποταγή στη δικαστική και εργοδοτική αυθαιρεσία.**
- **Τη νομοθετική κατοχύρωση των δικηγόρων συνεργατών και ασκουμένων και την αντίσταση των μαχόμενων δικηγόρων στην οικονομική τους εξόντωση (ασφαλιστικό, φορολογικό, καθημερινές συνθήκες, κόστος δικηγορίας).**
- **Την αναδιάταξη της δικηγορικής ύλης και του συστήματος αμοιβών με κοινωνικά κριτήρια, χωρίς επιβάρυνση των λαϊκών στρωμάτων.**
- **Την προστασία της κοινωνικής ασφάλισης από την κρατική λεηλασία, την αντίσταση σε κάθε μέτρο που θα επιδεινώνει του όρους ασφάλισης, την άμεση κατάργηση της διάκρισης των μετά την 1/1/1993 ασφαλισμένων και τη διεκδίκηση ρυθμίσεων που να εξασφαλίζουν πλήρη και αξιοπρεπή σύνταξη για όλους.**
- **Την ενεργή συμμετοχή στη στήριξη των αγώνων για το περιβάλλον, το σωφρονιστικό σύστημα, τα δικαιώματα των αλλοδαπών, την αντίσταση σε κάθε επίθεση του κεφαλαίου ενάντια στο λαό, τον δημόσιο χώρο, τα δικαιώματα και τις ελευθερίες.**